

Овчаритѣ се върнаха при баща ми и разказами му какво сж видѣли, какво сж чули и какво сж изпитали. Тогава баща ми вземалъ пушката си и отишелъ да ме търси.

✓ Когато достигнахме до едно мѣсто, което се нарича Еньова-булка, то изведнажъ грѣмна една пушка и единъ отъ хайдуцитѣ падна на земята. Когато другитѣ турци видѣха своя другаринъ мъртъвъ, то ме оставиха и побѣгнаха.

Побѣгнахъ и азъ. Когато бѣгахъ, то чухъ гълготевизи и попрѣжни, но азъ бѣхъ вече далече. Преди обѣдъ азъ стигнахъ дома си. Около обѣдъ дойде и баща ми, и тогава вече се научихъ, че азъ съмъ билъ избавенъ отъ него.

Отъ онова време азъ оставихъ овчарството и козарството и заловихъ се за бакалѣкъ; но това занятие не бѣше за мене — за свободния човѣкъ е твърде тежко да продава на гаджалитѣ за три пари сирене и да слуша всевъзможни псувни. Скоро азъ оставихъ бакалѣка и заловихъ се за касаплѣкъ. Разбира се, че и това занятие не бѣше въ състояние да удовлетвори моитѣ желаня. Въ продължение на три години азъ изгубихъ половината отъ капитала си. Турскитѣ чиновници вземаха месо на вѣра и никога ми не плащаха. Само изъ конака имахъ да вземамъ повече отъ 4,000 гроша. Иди ти и прави търговия, когато въ царството не сжществува никакъвъ редъ и когато почти всѣки турчинъ е крадецъ! Турскитѣ чиновници се хранятъ безплатно по всичкиа България. И така, азъ напустнахъ касаплѣка и захванахъ пакъ да купувамъ овце, кози и говеда, и да ги препродавамъ на касапитѣ.

Въ 1855 г. умрѣ майка ни. После смъртъта ѝ ние останахме двамина брата и две сестри. Баща ни още живѣеше. Въ това сжщо време